

Mục Lục

Bìa và minh họa:

Trê Donut

1. Bọ Ăn Mày	6
2. Thế nào là mùa Hè?	19
3. Mây và Gió	26
4. Gió ốm!	32
5. Trên cành Phượng	41
6. Ve Sâu đâu rồi?	48
7. Vì sao bàng rụng lá?	54
8. Cửa để dành	61
9. Quái vật nơi cửa tổ	72
10. Xóm Bằng Lăng	84
11. Giọt nước mắt của Hoàng Tử	93
12. Chuột và Sóc	104
13. Điều tuyệt vời nhất	110

Bọ Ăn Mày

Chiều nay cả xóm Bùn trú ngụ dưới đáy ao bỗng ồn ào cả lên vì câu chuyện của cô Ốc Nhồi. Thiên hạ ngồi đâu cũng bàn tán rôm rả: Phía trên mặt nước có trời xanh cao và rộng lắm, có ông Mặt Trời sưởi ấm muôn loài, mây bay không cần đuôi và vây, mặt đất không có nước... Lạ thế ai mà tin được!

Từ khi nhận biết mọi vật xung quanh, bà Hến suốt ngày cắm mặt vào khối bùn dưới đáy ao để mưu sinh. Thân hình bà giống như hai chiếc quạt giấy màu xanh đen cứ xòe ra úp vào, to hơn móng tay cái một chút. Khi nghe cô Ốc Nhồi kể chuyện phía trên nước có mây bay lượn không cần vây, đuôi như lũ cá, cả nhà bà Hến bò lặn ra cười.

Bà Hến bảo:

- Cô Ốc Nhồi giống như hòn đá đen, không chân, không đuôi, không vây. Suốt ngày cô úp mặt xuống bùn, lê đi từng tí một thì làm sao bơi lội được như cá mà khoe vượt lên trên cả mặt nước để thấy... trời? Trời là gì nhỉ, có giống nước không? Chuyện hoang đường!

- Bà Hến nói phải lắm!

Bà Ngao ở bên cạnh tán đồng. Không biết bà Ngao bao nhiêu tuổi nhưng thân hình to lớn lắm, gấp cả trăm lần bà Hến. Bà Ngao nhìn bên ngoài gần giống quả bàng khổng lồ bị bổ đôi rơi xuống ao, chỉ khác cái áo giáp bao bọc quanh thân màu vàng nhạt có vân óng ánh màu ngọc trai. Bà Ngao quanh năm lặn ngụp giống như bà Hến, chưa bao giờ cất mình lên khỏi đám bùn nên đồng tình với bà Hến cũng là chuyện đương nhiên.

Nhìn các loài cá bơi lượn, cư dân xóm Bùn dưới đáy ao kết luận: Muốn bơi được trong nước phải có vây và đuôi. Loài nào không có những thứ ấy sẽ không thể cất mình lên khỏi mặt bùn. Xóm Bùn ngoài gia đình Ốc, Hến, Ngao còn có Bọ Ăn Mày. Bọ

Ăn Mày thân hình chỉ lớn hơn đầu đũa một chút, có sáu chân, thân không có vỏ bọc ngoài cứng như ốc, hến, cũng không có vảy như cá mà khoác chiếc áo màu đất, có nhiều khớp nối nhìn gần trông giống áo của tôm tép. Đầu và ngực Bọ Ăn Mày nhỏ bằng một phần năm của bụng. Nhìn bụng chúng trông phát sợ, vừa to, vừa dài giống như cái váy cũ của một bà già xòe ra. Trên lưng Bọ có một đôi cánh nhỏ xíu, nghe đâu đó là di truyền của cha mẹ để lại, chứ Bọ ta chưa bao giờ gặp họ. Anh em nhà Bọ giống như đám trẻ mồ côi, quanh năm kiếm ăn nơi đáy ao, ẩn mình trên các cây rong, an phận với cuộc sống thường ngày. Có lẽ do bề ngoài xấu xí nên người ta đặt tên cho Bọ là Ăn Mày, có nơi còn gọi con Xin Cơm.

Hôm nay nghe cái tin sốt dẻo nói về trời, về mây lạ quá, chúng cứ tròn mắt ra mà ngạc nhiên. Một con Bọ lớn nhất đám, mon men đến gần cô Ốc Nhồi, hỏi:

- Có thật trên nước còn có trời, có mây không ạ?
- Thật đấy.
- Có đẹp không ạ?

- Đẹp lắm và đặc biệt còn có cả gió nữa. Những cơn gió thật tuyệt vời!

- Gió như thế nào, có lớn hơn cụ Cá Chép hay qua đây không ạ?

Cô Ốc Nhồi cười nghiêng ngả, cười đến mức bắn cả bùn dưới mặt lên vỏ. Một lúc sau, cô mới trả lời:

- Gió á, to hơn cả cái ao này, gần bằng trời ấy chứ! Dù vậy ta chỉ cảm nhận được thôi, còn thấy thì chưa.

- Sao lạ thế, không thấy mà chỉ cảm nhận được thôi à?

- Ừ, cháu muốn biết hãy lên đó một chuyến.

- Đường đi có xa không, có khó lắm không ạ?

- Cô không có chân còn đi được, cháu có hẳn sáu cái tay chân thế kia mà lại sợ khó khăn gian khổ à! Làm sao thoát khỏi mặt bùn, mở tầm mắt với thiên hạ?

Nghe cô Ốc Nhồi nói vậy, Bọ Ăn Mày Nhón hình như mắc cỡ. Đôi mắt to, lồi ra trên đỉnh đầu của nó cũng đỏ lên. Nó ấp úng hỏi:

- Cô đi đường nào để lên được trời?
- Không phải lên trời mà lên khỏi mặt nước để nhìn thấy trời. Cháu có thấy cái cây

chỗ kia không? Đấy cứ theo cây ấy mà đi, đi mãi sẽ hết nước và thấy trời, mây và những điều lí thú phía trên.

Nghe vậy, Bọ Nhớn mừng lắm, quyết về từ biệt đám bạn để đi thám hiểm bầu trời. Đám Bọ Ăn Mày, con thì khen nó có chí, con lại chê dở hơi, tự nhiên đi tìm cái cực vào thân, không may còn mất mạng ấy chứ. Một con Tép đi ngang qua cũng gièm pha:

- Đúng là lũ ngốc, cô Ốc Nhồi phải liêu mình bám cọc leo lên trên ấy để đẻ trứng, nhờ ông Mặt Trời ấp hộ trứng mới nở thành con. Còn đám bọ các cậu á, đi khỏi mặt bùn chỉ làm môi cho lão Cá Chuối, Cá Trê thôi.

Cả đám Bọ nghe Tép nói đều dựng cả râu lên, tỏ vẻ khiếp sợ lắm. Chỉ có Bọ Ăn Mày Nhớn không những không sợ mà còn tăng thêm tò mò, muốn khám phá bầu trời nên quyết chí ra đi.

*

Hôm sau, Nhớn từ biệt lũ bạn và cư dân xóm Bùn, bò đến gốc cây tre hôm qua cô Ốc Nhồi chỉ, bắt đầu cuộc hành trình. Cọc tre được cắm xuống mặt ao để báo mực nước.

Trên thân cây sơn đen, đở cách quãng và ghi các con số. Bọ ta cứ bám cây leo lên, càng lên cao, mặt nước hình như càng ấm hơn và có nhiều loài cá bơi lượn xung quanh. Một đàn cá mương thân chỉ lớn bằng ngón tay út, vảy màu trắng, sáng lấp lánh bơi ngang qua chọt reo lên:

- A, Bọ Ăn Mày tập leo cây kìa.

- Chắc nó đi du lịch. - Một con khác trả lời.

- Không phải đâu, Bọ Ăn Mày đi tìm ba mẹ đấy.

Một cụ Cá Chép to đùng, vảy của cụ còn to hơn cả bà Hến xóm Bùn, vừa bơi ngang qua cũng dừng lại góp chuyện. Một con Cá Mương ngạc nhiên hỏi lại:

- Cụ ơi, thế con Bọ Ăn Mày này bị lạc đường à?

- Không phải vậy đâu. Mẹ của lũ Bọ Ăn Mày sống trên mặt nước, nhưng khi sinh nở lại gửi trứng xuống nước, nhờ nước ấp hộ, đủ ngày tháng nở ra Bọ Ăn Mày. Khi trưởng thành, chúng phải tìm đường bò lên khỏi mặt nước, phơi khô bộ áo quần xấu xí để lột xác thành con chuồn chuồn xinh đẹp.